ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného dne 21. 3. 2014, č. j. KrÚ 19685/2014/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 19. 7. 2017, č. j. 61A 13/2015 – 140,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 19. 7. 2017, č. j. 61 A 13/2015 – 140, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 21. 3. 2014, č. j. KrÚ 19685/2014/ODSH/8, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti částku 28 570 Kč k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) ze dne 27. 10. 2015, č. j. 61 A 13/2015 – 26 (dále jen „první odmítavé usnesení“), byla pro opožděnost odmítnuta žalobcova žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Podle krajského soudu bylo totiž rozhodnutí žalovaného řádně doručeno zmocněnci žalobce (K. S., dále jen „zmocněnec žalobce“) na adresu jeho trvalého bydliště fikcí doručení podle § 24 odst. 1

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) již dne 3. 4. 2014, zatímco žaloba byla podána až dne 7. 4. 2015.

[2] První odmítavé usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 308/2015 – 38 (dále jen „první kasační rozhodnutí“). V něm Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, že „*doručení rozhodnutí žalovaného fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu zmocněnci stěžovatele nebylo účinné, nebo´t pro tento způsobe doručování nebyly splněny zákonné podmínky (srov. § 19 odst. 3 správního řádu). Rozhodnutí žalovaného tak v žádném případě nemohlo být doručeno zmocněnci dne 3. 4. 2014, jak se domníval žalovaný, a jak naznal krajský soud.*“ Nejvyšší správní soud proto zrušil první odmítavé usnesení a s mantinely stanovenými uvedeným závazným právním názorem ponechal na krajském soudu další posouzení okamžiku doručení rozhodnutí žalovaného zmocněnci žalobce v procesu posuzování včasnosti podání žaloby.

[3] Následně krajský soud usnesením ze dne 5. 9. 2016, č. j. 61 A 13/2015 – 58 (dále jen „druhé odmítavé usnesení“), opětovně žalobu odmítl pro opožděnost. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že žalovaný před přistoupením ke způsobu doručení svého rozhodnutí prostřednictvím poštovní zásilky zaslané na adresu trvalého bydliště zmocněnce žalobce mj. zaslal své rozhodnutí na zmocněncem dříve sdělenou elektronickou adresu X. Přijetí dané zprávy však nebylo zmocněncem žalobce z uvedené elektronické adresy obratem potvrzeno, jak požaduje ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu, a žalovaný proto postupoval správně, když své rozhodnutí následně doručoval poštovní zásilkou na adresu trvalého bydliště zmocněnce žalobce. Krajský soud tudíž setrval na svém dřívějším závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci (cestou jeho zmocněnce) doručeno dne 3. 4. 2014, což vedlo k opožděnosti žaloby.

[4] Nejvyšší správní soud zrušil druhé odmítavé usnesení svým rozsudkem ze dne 25. 1. 2017, č. j. 2 As 268/2016 – 19 (dále jen „druhé kasační rozhodnutí“) a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Shledal, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor podaný v prvním kasačním rozhodnutí. Zopakoval tedy, že elektronickou adresou pro doručování byla právě adresa X, nikoli adresa X. Žalovaný měl doručovat své rozhodnutí na elektronickou adresu X. Doručoval-li žalovaný namísto toho své rozhodnutí na elektronickou adresu X, tedy na nesprávnou elektronickou adresu, nemohlo následné nepotvrzení přijetí zprávy zmocněncem být důvodem pro zaslání rozhodnutí na adresu trvalého bydliště zmocněnce žalobce. Pro doručení rozhodnutí žalovaného fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu tudíž nebyly splněny zákonné podmínky. Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť žaloba dosud nebyla krajským soudem meritorně projednána a bylo nejprve potřeba postavit najisto okamžik doručení rozhodnutí žalovaného žalobci (resp. jeho zmocněnci).

[5] Krajský soud ve věci nařídil jednání, v jehož rámci provedl dokazování zaměřené na objektivní proveditelnost doručení e-mailové zprávy na elektronickou adresu s diakritikou. Následně, rozsudkem ze dne 19. 7. 2017, č. j. 61A 13/2015 – 140, žalobu zamítl pro opožděnost. Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že písemným sdělením vedoucího oddělení informatiky žalovaného bylo prokázáno, že žalovaný nebyl technicky schopen dne 21. 3. 2014, ani následně (do současnosti) odeslat z elektronického systému spisové služby GINIS e-mail na adresu obsahující diakritiku. Žalovaný neměl

zákonnou oporu pro užití jiné aplikace, která by odeslání e-mailu na elektronickou adresu s diakritikou umožňovala. Tato překážka nebyla krátkodobého charakteru. Krajský soud zdůraznil, že závěr o objektivních technických překážkách doručení rozhodnutí žalovaného na předmětnou e-mailovou adresu byl přijat na základě doplněného dokazování, a to v porovnání s okolnostmi, které byly známy a prokázány. Nemožnost doručování žalovaným na elektronickou adresu s diakritikou nebyla ještě prokázána v době vyslovení závazného právního názoru dle prvního i druhého kasačního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Závazný právní názor tedy nebyl učiněn na podkladě výše uvedeného zjištění krajského soudu. Podle krajského soudu tedy žalovaný nebyl povinen odeslat své rozhodnutí na elektronickou adresu X, neboť tak nebyl objektivně schopen učinit. Postupoval tedy v souladu se zákonem, když po nepotvrzení přijetí zprávy odeslané na adresu X doručil své rozhodnutí na adresu trvalého bydliště zmocněnce žalobce.

[6] Dne 27. 8. 2017 podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku krajského soudu ze dne 19. 7. 2017, č. j. 61A 13/2015 – 140, kasační stížnost. Učinil tak v zákonné lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

[7] Stěžovatel namítá, že krajský soud nebyl oprávněn žalobu zamítnout, jestliže předtím dospěl k závěru, že byla podána opožděně. K zamítnutí žaloby může soud ve správním soudnictví přistoupit jedině až po jejím meritorním posouzení, tedy vyhodnocení její důvodnosti. K tomu však musí být splněny podmínky řízení, mezi které patří i včasnost podání návrhu na zahájení řízení (zde žaloby). Napadený rozsudek je tudíž nepřezkoumatelný.

[8] Dále má stěžovatel za to, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor dle druhého kasačního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Poukazuje přitom na explicitní závěr kasačního soudu, dle kterého rozhodnutí žalovaného nemohlo v žádném případě být doručeno fikcí dne 3. 4. 2014. Krajský soud se snaží odstavit právní názor Nejvyššího správního soudu tím, že dovozuje ze správního spisu zjevně opačné závěry než kasační soud. Krajský soud ve skutečnosti uplatnil jiný právní názor, pro který následně opatřil důkazy. Je nepřijatelné, aby krajský soud nadále setrvával na svém předchozím právním názoru, s tím, že jej odlišně odůvodní a podepře novými důkazy. Otázka dne doručení rozhodnutí žalovaného zmocněnci žalobce je otázkou právní, přičemž Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že k doručení nemohlo v žádném případě dojít dne 3. 4. 2014. Ani doplnění dokazování na tomto nemůže ničeho změnit, neboť podle stěžovatele nemůže být pouhé písemné vyjádření zaměstnance žalovaného (jakožto strany sporu) důkazem. Žalovaný ostatně ani neprokázal, že by nebyl schopen doručovat písemnosti na elektronické adresy s diakritikou z objektivního technického důvodu. Pokud žalovaný, jakožto krajský úřad, není s to zajistit si takový software, který by takové odesílání umožňoval, a to ani po devíti letech, kdy byly právními předpisem Evropské unie takové adresy zřízeny, ani po třech letech, kdy se s takovými požadavky opakovaně setkával, pak nemůže být řeč o objektivních technických příčinách nemožnosti doručování na uvedený typ elektronických adres. Správní orgán zde rezignoval na plnění svých povinností, přičemž ani za současného stavu není ochoten doručovat na adresy s diakritikou. Jde o obdobnou situaci, jako kdyby žalovaný konstatoval, že si nezřídil datovou schránku, a proto z objektivních příčin nebude doručovat prostřednictvím datové schránky. Veškeří

běžní e-mailoví klienti umožňují doručovat na adresy obsahující diakritiku (Microsoft Outlook, Mozilla Firefox). Stěžovatel považuje za absurdní závěr krajského soudu, že žalovaný nebyl oprávněn použít jiného e-mailového klienta z toho důvodu, že by tím porušil vlastní interní předpis. Nejvyšší správní soud ostatně ustáleně judikuje, že vypravuje-li správní orgán písemnost běžným e-mailem, byť z osobní elektronické adresy úředníka, nepodepsanou elektronickým podpisem, jde o řádné a bezvadné doručení. Argument krajského soudu proto nemůže ani ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu obstát.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost v dané věci, vážil Nejvyšší správní soud také její přípustnost z hlediska ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel toto v kasační stížnosti namítá; jedná si přitom o stěžejní okruh jeho kasačních námitek. Kasační stížnost nadto splňuje i ostatní zákonné podmínky přípustnosti (§ 102 ve spojení s § 103 a 104 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Kasační námitka poukazující na nesprávnou formu rozhodnutí napadeného rozsudku je důvodná. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že standardně, shledá-li krajský soud opožděnost žaloby, jedná se o nedostatek podmínky řízení a důvod k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nynější věc je ale specifická tím, že krajský soud provedením dokazování při nařízeném jednání směřoval nejen k posouzení včasnosti žaloby, ale zároveň i její důvodnosti. Tato dvě hlediska jdou totiž ruku v ruce s ohledem na stěžovatelovu žalobní argumentaci, poukazující na zánik odpovědnosti za přestupek před řádným doručením rozhodnutí žalovaného, takže v podstatě splývají v jedno. Samotná forma rozhodnutí v podobě rozsudku není žalobci jakkoli k újmě (i s ohledem na ekonomicky neutrální nákladový výrok napadeného rozsudku). Přesto je třeba krajskému soudu nesprávnou formu rozhodnutí vytknout, neboť úvahy o splnění podmínek řízení, mezi něž se řadí i včasnost žaloby, musejí mít přednost před posouzením důvodnosti žaloby. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že v nynější věci toto pochybení krajského soudu nezakládá samo o sobě důvod ke zrušení napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se totiž neztotožňuje se samotným právním názorem krajského soudu o opožděnosti žaloby, jak pojednáno níže.

[13] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že v souvislosti s vydáním napadeného rozsudku krajský soud opětovně nerespektoval závazný právní názor dříve Nejvyšším správním soudem vyslovený. Žalovaný byl povinen doručit své rozhodnutí zmocněnci žalobce na jím sdělenou elektronickou adresu X. Objektivní nemožnost takového postupu neplyne z obsahu správního spisu; stejně tak z něj neplyne ani podniknutí byť jediného pokusu žalovaného o doručení svého rozhodnutí na uvedenou elektronickou adresu. Naopak, ve správním spise je obsažena kopie e-mailové zprávy obsahující výzvu k odstranění vad odvolání, kterou správní orgán prvního stupně adresoval

zmocněnci žalobce a odeslal právě na elektronickou adresu X. Z ničeho nevyplývá, že by se tuto zprávu nepodařilo na uvedenou adresu odeslat. Z obsahu správního spisu, stejně jako z veškeré dosavadní argumentace žalovaného Nejvyšší správní soud již dříve usoudil, že důvodem pro nedoručování na předmětnou elektronickou adresu zmocněnce žalobce nebyla vůbec údajná technická nemožnost takového postupu, nýbrž zcela zjevně k tomu žalovaného vedl omyl ve vyhodnocení důsledků nepotvrzení přijetí výzvy k odstranění vad odvolání zmocněncem žalobce (tento omyl je doložen i tím, že se o doručení svého rozhodnutí požadovaným způsobem vůbec nepokusil). Již v druhém odmítavém usnesení krajský soud tento právní názor Nejvyššího správního soudu popřel, když vykonstruoval odlišný „právní důvod“ pro doručení rozhodnutí na elektronickou adresu X. Obdobně i nyní krajský soud nalézá další důvod k ospravedlnění pochybení žalovaného, a to právě údajnou technickou nemožnost doručení rozhodnutí na elektronickou adresu s diakritikou.

[14] Nejvyšší správní soud si je vědom své stávající rozhodovací činnosti ohledně procesně-obstrukčních praktik skupiny osob vystupujících pravidelně jako zástupci osob obviněných ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, mezi něž se řadí i obecný zmocněnec stěžovatele. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že doručování na elektronickou adresu s diakritikou bylo a je objektivně možné, byť v mnohých případech problematické (srov. rozsudek ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 88/2015 – 26, či rozsudek ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 As 250/2017 – 29). Nezřídka představuje žádost zmocněnce o doručování písemností ve správním řízení zneužití práva za účelem generování procesních pochybení správního orgánu, která v konečném důsledku mohou vyústit v zánik odpovědnosti za přestupek ještě předtím, než se podaří o přestupku pravomocně rozhodnout. Jestliže tedy správní orgán objektivně již v průběhu správního řízení dospěl k takovému závěru, že doručování na zmocněncem sdělenou elektronickou adresu nemůže přispět k urychlení řízení, a to buď na základě obtížnosti takového doručování, povědomosti o zpětném nepotvrzování písemností adresátem či indiciích o zneužití práva zmocněncem (líčení procesních „pastí“), a následně proto doručoval na adresu trvalého bydliště zmocněnce, nelze takovémuto způsobu doručování ničeho vytknout. Tak tomu ale v nynějším případě evidentně nebylo, jak popsáno výše. Není bez významu, že řízení o přestupku bylo aktivně vedeno na přelomu let 2013 a 2014, tj. v době, když ještě správní orgánům vůbec nemusely být případné obstrukční praktiky zmocněnce stěžovatele známy z úřední činnosti. V nynější věci se žalovaný ani jednou nepokusil doručit své rozhodnutí na elektronickou adresu X, přestože z obsahu správního spisu vyplývá, že na tuto elektronickou adresu odeslal pracovník správního orgánu prvního stupně výzvu k odstranění vad odvolání, aniž by ve spise bylo obsaženo jakékoli chybové hlášení o nezdaru při odesílání zprávy. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 4. 5. 2016, č. j. 6 As 99/2015 – 50, v němž aproboval upuštění od doručování na zvolenou elektronickou adresu s diakritikou v situaci, kdy správní spis obsahoval podklady prokazující, že se správní orgán o doručení zprávy na takovou adresu alespoň pokusil, byť neúspěšně (správní spis obsahoval výtisk *print screenu*, zachycujícího dialogové okno webové stránky s chybovým hlášením po pokusu o doručení e-mailové zprávy na elektronickou adresu). Naproti tomu v nyní posuzované věci z obsahu správního spisu žádný takový pokus žalovaného o doručení na příslušnou elektronickou adresu (třebas i neúspěšný) vysledovat nelze. Za těchto okolností tedy nelze *ex post* (cestou doplnění dokazování v řízení před krajským soudem) důvodně tvrdit, že žalovaný nebyl

objektivně schopen doručit své rozhodnutí na uvedenou elektronickou adresu, resp. že nebyl povinen se o to alespoň pokusit.

[15] Nejvyšší správní soud tedy setrvává na tom, že žalovaný pochybil, pokud zcela bez dalšího doručoval rozhodnutí na adresu trvalého bydliště zmocněnce stěžovatele. Tento závěr Nejvyšší správní soud učinil opakovaně již na základě obsahu správního spisu, aniž by shledal potřebu provádět v této otázce dokazování. Je třeba přisvědčit stěžovatelově domněnce, že v otázce včasnosti podání žaloby krajský soud provedl dokazování patrně jenom z toho důvodu, aby se mohl odchýlit od závazného právního názoru dle prvního i druhého kasačního rozhodnutí; jiný důvod takového postupu lze stěží identifikovat. Za situace, kdy obsah správního spisu byl opakovaně komplexně posouzen Nejvyšším správním soudem, a to se závěrem, že žalovaný v otázce doručování svého rozhodnutí výše uvedeným způsobem pochybil, nebyl zde prostor pro další dokazování v této otázce. Nejvyšší správní soud připomíná, že není úkolem krajského soudu vyhledávat jiné možné příčiny, které mohly vést k určitému postupu správních orgánů, není-li takový postup ze spisu zřejmý. Závěry krajského soudu přijaté na základě provedeného dokazování navíc nekonvenují s obsahem spisu správního orgánu prvního stupně, který zmocněnci stěžovatele na příslušnou elektronickou adresu doručoval (aniž by pokus o doručení shledal neúspěšným).

[16] Krajský soud tedy v napadeném rozsudku nerespektoval závazný právní názor, vyslovený Nejvyšším správním soudem v druhém kasačním rozhodnutí. Řízení o žalobě tak zatížil tzv. „jinou vadou“ ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., což je důvodem k jeho zrušení. Krom toho postupoval krajský soud nekonzistentně se svým názorem o opožděnosti žaloby, když tuto neodmítl usnesením, nýbrž napadeným rozsudkem zamítl (což je ovšem v nynější věci bez relevance, neboť daný právní názor krajského soudu nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu).

[17] Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. platí, že „[z]*ruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, 76 a 78 se použijí přiměřeně.*“

[18] Neúčinnost doručení rozhodnutí žalovaného zmocněnci stěžovatele fikcí na adresu jeho trvalého bydliště měla za následek, že k doručení rozhodnutí došlo až dne 4. 2. 2015, tj. když substitut zmocněnce stěžovatele seznámil zmocněnce s rozhodnutím žalovaného, jež se dostalo do jeho dispozice v důsledku nahlédnutí substituta do spisu u správního orgánu prvního stupně. Nejvyšší správní soud přitom vážil, zda za datum doručení rozhodnutí žalovaného nelze vzít právě den 28. 1. 2015, kdy se s rozhodnutím ve správním spise seznámil substitut zmocněnce, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Bez ohledu na obecnou právní otázku vztažení účinků doručení písemnosti substitutovi zmocněnce účastníka správního řízení platí, že podle § 33 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), „[z]*mocněnec může udělit plnou moc jiné osobě, aby místo něho za účastníka jednala, jen je-li v plné moci výslovně dovoleno, že tak může učinit, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.*“ Plná moc stěžovatele, udělená zmocněnci a založená ve správním spise, neobsahuje výslovné dovolení zmocnění další osoby (substituta)

zmocněncem. Lze proto konstatovat, že v dané věci nebyla substituce v souladu se zákonem a substitut tedy nebyl osobou oprávněnou k nahlédnutí do správního spisu. Tím, že se takto neoprávněná osoba seznámila s rozhodnutím žalovaného, tudíž logicky ani nemohou nastat účinky doručení rozhodnutí žalovaného stěžovateli. Při určení data, kdy se zmocněnec stěžovatele s rozhodnutím žalovaného materiálně seznámil, proto nezbude než vyjít ze stěžovatelova tvrzení, že k tomuto došlo na základě komunikace mezi „substitutem" a zmocněncem dne 4. 2. 2015.

[19] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. platí, že „[ž]*alobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*" Jelikož rozhodnutí žalovaného nebylo stěžovateli *stricto sensu* oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, vážil Nejvyšší správní soud, zda lze způsob, jakým se zmocněnec stěžovatele nakonec s rozhodnutím seznámil, vyhodnotit jakožto oznámení rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. V případě negativního výsledku tohoto posouzení by nezbylo, než žalobu odmítnout pro předčasnost, podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Takový závěr by však byl ve svém výsledku nepřípustně formalistický, neboť zde není pochyb o tom, že se stěžovatel (resp. jeho zmocněnec) s rozhodnutím žalovaného seznámil, a to v rozsahu nezbytném a dostatečném pro aktivaci jeho soudního přezkumu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, upřednostnil právě fakticitu seznámení se s obsahem správního rozhodnutí před dodržením formy, v jaké k němu má dojít. I v nynější věci měl stěžovatel, prostřednictvím svého zmocněnce, možnost seznat kdy a kým bylo rozhodnutí vydáno, jak je lze identifikovat a jakým způsobem a v jakém rozsahu zasahuje do jeho práv. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že k oznámení rozhodnutí, jímž byl započat běh lhůty pro podání žaloby, došlo dne 4. 2. 2015. Od tohoto data tedy počala běžet dvouměsíční lhůta k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného.

[20] Poslední den lhůty pro podání žaloby připadl na sobotu 4. 4. 2015. V souladu s § 40 odst. 3 s. ř. s. byl proto posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den, tj. úterý 7. 4. 2015 (jemuž předcházelo Velikonoční pondělí). Právě 7. 4. 2015, a tudíž včasně, byla žaloba podána.

[21] Z výše uvedeného rovněž implicitně plyne i názor Nejvyššího správního soudu stran důvodnosti žaloby. Stěžovateli bylo třeba dát zapravdu v tom, že se žalovanému nepodařilo své rozhodnutí řádně doručit ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku (tj. ode dne 19. 9. 2013). S ohledem na ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 308/2013, tedy uplynula lhůta pro projednání přestupku, aniž by předtím došlo k řádnému doručení (a tudíž i k nabytí právní moci) rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2010, č. j. 9 As 89/2010 – 91, komplexně vyložil ustanovení § 20 zákona o přestupcích, přičemž vyjádřil názor, že po uplynutí jednoho roku od spáchání přestupku zásadně nelze provádět v řízení jakékoli úkony (a takové řízení tudíž musí být zastaveno). Stěžovatel tedy důvodně namítal uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku a krajský soud měl pro důvodnost uvedené žalobní námitky rozhodnutí žalovaného zrušit. Jelikož tak neučinil, zatížil svůj rozsudek, krom výše vytknutého nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, vadou spočívající v nesprávném posouzení právní otázky

doručení rozhodnutí žalovaného zmocněnci stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto, v souladu s ustanovením § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., zrušil současně s napadeným rozsudkem i rozhodnutí žalovaného, neboť pro takový postup byly důvody již v řízení před krajským soudem.

[22] Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný. S ohledem na ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, má tudíž oproti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Jelikož tímto rozsudkem zrušil Nejvyšší správní soud též rozhodnutí žalovaného, je namístě rozhodnout rovněž o náhradě nákladů řízení před krajským soudem, jak vyžaduje ustanovení § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s.

[23] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti požadoval na náhradě nákladů řízení celkem částku 33 570 Kč včetně daně z přidané hodnoty. Dle rozpisu nákladů požadoval náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí [3 000 Kč podle položky 18 písm. a) Sazebníku poplatků, jenž je přílohou zákona č 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v rozhodném znění, dále jen „Sazebník poplatků"], dvou soudních poplatků za kasační stížnost (po 5 000 Kč podle položky 19 Sazebníku poplatků), odměny advokáta za zastupování v rozsahu pěti úkonů právní služby podle § 7 bod 4 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění (dále jen „advokátní tarif"), a odpovídajícího počtu paušálních částek náhrady hotových výdajů advokáta dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; to vše (vyjma náhrady zaplacených soudních poplatků) zvýšeno o částku odpovídající sazbě daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce stěžovatel povinen odvést.

[24] Stěžovatel má právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu proti rozhodnutí žalovaného, dále též jednoho poplatku za kasační stížnost proti prvnímu odmítavému usnesení krajského soudu ve výši 5 000 Kč (další kasační stížnosti nebyly zpoplatněny). Žalovaný je též povinen nahradit stěžovateli náklady zastoupení advokátem ve všech fázích řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem. Tyto náklady sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení) a čtyři úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání žaloby a tří kasačních stížností). Výše náhrady za jeden úkon právní služby je v této věci určena kombinací ustanovení § 7 bod 4 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to částkou 3 100 Kč. Ke každému z pěti vykázaných úkonů právní služby náleží navíc paušální částka náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celková náhrada nákladů zastoupení advokátem (17 000 Kč) se zvyšuje o částku daně z přidané hodnoty ve výši 3 570 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů obou instancí soudního řízení částku 28 570 Kč, a to k rukám zástupce žalobce – Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2018

pokračování

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu